

AKU. 563.1

10

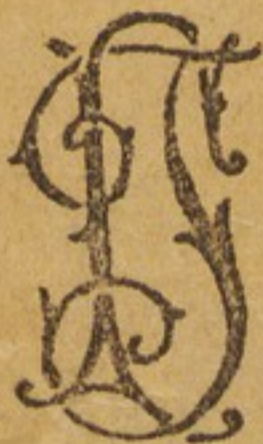
„ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА“

Вип. 5.

Р. 1922.

ВОЄННА ЛЮБОВ

ЖАРТ НА ОДНУ ДІЮ.

Друге поправлене видання.

НИКРАДУ НИКРАДУ
НИКРАДУ

ЛЬВІВ, 1921.

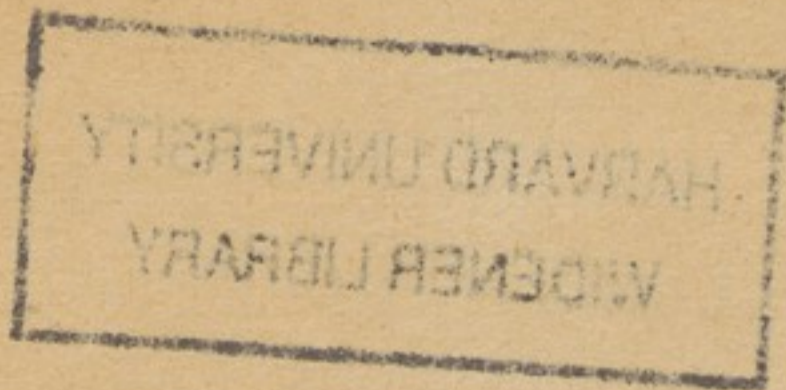
ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

ВНИМАТЕЛЬНО
ПРОЧИТАЙТЕ
ЭТО ПИСЬМО

Г Л У М. 0

ВОЄННА ЛЮБОВ

ЖАРТ НА ОДНУ ДІЮ.

НИКРДУР

ДРУГИЙ НАКЛАД.

ЛЬВІВ, 1921.
ВИДАВНИЦТВО „РУСАЛКА“.

HARVARD UNIVERSITY
WIDENER LIBRARY

Bohdanovsky

ДІЇВІ ОСОБИ:

Пані Корніцька, молода вдова, літ 32.

Льоля, її дочка, літ 15.

Параска, прислуга.

Старшина.

Іван, чура.

Діється 1919 в Галичині.

ЯВА I.

Кімната умебльована скромно, але гарно. На стінах: Міцкевич, Костюшко. Корніцька сидить в фотелі. Льоля бігає нервово по кімнаті. Від часу до часу чути гарматні вистріли, гук скорострелів, криків і крики.

Льоля: Ох, Матко Боска, ратуй нас. Ісусе! Що ми зробимо? Мамо, казала я, просила: втікаймо на захід, бо Українці прийдуть! Ні! Вам забажалось сидіти тут, а тепер от що... Ох, Єзу, Матко Ченстоховска!

Корніцька: Алеж нічо не буде! Чого бігаєш, начеб тобі хто хвіст запалив? Чого ти так боїшся Українців, за що їх так ненавидиш? Таж твій батько був Українець, в тобі пливе...

Льоля: Не правда, у мені пливе чиста блакитна шляхоцька кров. Тиж щляхтянка.

Корніцька: Так, але твій батько був сином шевця.

Льоля: Алеж я твоя доня, я подібна до тебе, мамо!

Корніцька: Ну, ну, ти моя, най буде, як хочеш; ти не є дочка Українця; я сама не знаю, чия ти дочка.. лиш успокойся!

Льоля: Якже мені успокоїтись? Цеж ідуть Гайдамаки, дич, варвари! Я читала в газеті, що Українці вирізують дівчатам груди. (Стріл.) Ах, мамо! Я умру! Параню!

ЯВА II.

Параска: Що? Га?

Льоля: Правда, Параню, що Українці вирізують груди?

Параска: А якже? Вирізують! Але я Українка. Ха, ха, ха! Слава Богу, я не боюся. Але вашим то виріжуть всьо, груди і всьо!

Льоля: Ах, Боже! Ой писали газети, а газети хиба не брешуть.

Корніцька: Е! Якби то всьо правда, що газети пишуть! От вчора газети писали, що Українці вже розбиті, що розбіглись, що 100.000 взято в полон. А Українців ніколи не було 100.000 і сьогодні вони бють наших, аж куриться.

Льоля: (до вікна) Мамо! Наші вже втікають! Ах, який сором, без шапок, кидують зброю до води, а вчора похвалялись, що накриють шапками ворога.

Параска: Ну, накрили ворога шапками, а самі втікають без шапок! Декше язиком, як шаблею!

Льоля: Гайдамачко! Не тішся, а то я тебе замельдую в жандармерію!

Параска: Хо, хо, хо! Ідіть! Тепер я не боюся.., ідуть наші!

(Стріл.)

Льоля: (затикає вуха, паде на софу).

Параска: Слава Богу! Боже! йдуть, ідуть наші наші! (вибігає).

(Чути спів: „Ще не вмерла...“)

Льоля: Мамо! Гайдамаки на вулицях!

Корніцька: Глянь до вікна! Які вони гарні... жюпці, як золото.

Льоля: Що? Українці гарні? Ах, справді... а я думала, що вони всі окривавлені, несуть на списках голови дітей. А як чудно співають! Ох, але я так боюся! Ой, ой, як би я могла, яб усіх поубивала! Чому я не хлопець? Ой, я умру, бігме умру — з ненависти і з жаху.

Корніцька: Стали спочивати. Українець офіцер. іде до нас.

Льоля: Ах, мамо я боюся. Він мені щось злого зробить.

ЯВА ІІІ.

Старшина: Добрий день! А, тут і панночка!
Я... чи не мігби я просити зайняти... хочу квартиру...

Льоля: Квартири тут немає.

Старшина: Ну, ну, я бачу, ви схвильовані.
Якось то буде — я мушу зайняти вашу кімнату.

Корніцька: Просимо, з приємністю!

Льоля: А ви... ви мені нічо злого не зробите?

Старшина: Ні! Хиба щось доброго.

Льоля: І не будете вирізувати грудей? Тут казали...

Старшина: Ха, ма ха! Нащо нам груди здались? Армату ними забивати будемо, чи що?

Корніцька: Не дивуйтесь, пане, вона така налякана... це ще диття...

Старшина: Ага, диття! Знаємо ми таких дітей — смотриків! Цеж ваш хліб насущний... Але позвольте, що я представляюсь: Олекса Босий, ветеран Усусусів! *(подає руку)*.

Корніцька: Ви Усусус? Я чула дещо про них... але не знаю... Скажіть: хто то є Усусуси?

Старшина: Усусуси, то є дуже файні хлопці; добре пють, mocno бють, а ще міцнійше дівчат люблять.

Корніцька: Господи! Тут таке горе... ви тільки що з бою, завтра може знова бій... а вам жарти в голові. Дивний ви народ!

Старшина: А щож? Я повинен спустити ніс, охкати, плакати? Наш стрілецький девіз: „В бою бий, після бою пий і жий! Смерти ми не лякаємося; нераз її у вічі заглядали. Знаєте що: Ми під Бучачем танцювали з попівнами дві верстви від боєвої лінії, десять мінут перед наступом. До другої години танцювали, бавились, а о третій годині нас половина була ранених, убитих. Я тоді був ранений і мені перевязувала руку та сама попівна, з якою я перед годиною танцював.

Корніцька: Ах, як мені подобаються такі люде: буйні, відважні, веселі! Йой, я їх над життя люблю.

Льоля: А я також лише таких люблю. Правда, мамо, що такі хлопці найкращі?

Корніцька: Льолю, як тобі не сором!?

ЯВА IV.

Іван: (приносить валізу) Пане четар, мельдую послушно, що я прийшов! Пан сотник кличуть вас до „бефелю“. Там чекають на дорозі!

Старшина: Ах! Іди, скажи йому, хай його чорти візьмуть з бефелями! Мені не до бефелів.

Іван: Слухаю... іду!

Старшина: Ні, ні, Іване, чекай! Зараз іду сам. Вибачте добродійко, але я мушу іти до сотника. Приказ, то приказ. Або войсько, або банда. До побачення!

(Виходять оба).

Корніцька: А бачиш Льолю! Не такий чорт страшний, як його малюють.

Льоля: Ні, він зовсім не страшний! Подумайте! Гайдамака, а які у него чудні уста, очі... Мамо! ті уста!

Корніцька: Алеж доню!

Льоля: Ні, ні... Я нічо...

Корніцька: Зваєш, він дійсно симпатичний. Але ти повинна тямити, що ти диття і не смієш втручатись до розмови, вириватись з нескромними словами.

Льоля: Ні, я не буду, я... я забула, що я диття!

Корніцька: А ти бачила, який у него європейський шик! Руки у него як... як у тигра. А голотно уста.. уста..

Льоля: Алеж, мамо! Як вам не сором?

Корніцька: Що, сором? Ну, дійсно не слід мені перед дочкою так щирою бути. Але що я вина, що тут в глухій провінції я не маю нікого, з ким можна би поділитись вражіннями і я змушена лише з тобою. Ах, але я не в силі мовчати! Чаша налита в щерть, мусить розлитися...

Льоля: Чому ви розумієте лише себе..

ЯВА V.

Старшина: Гурра! Який я вдоволений! Ах, пані, подумайте! Я залишаюся у вас на квартирі дві неділі! Резерва! Сказав мені сотник. А може ви не вдоволені?

Корніцька: Алеж прошу, дуже раді.

Льоля: Лише дві неділі? Довше не можна?

Старшина: Може... не знаю...

Корніцька: Але ми забули похастувати своїого гостя. Вибачте пане! Я піду наставити самовар; зараз буде чай. Параско! (виходать).

Старшина: Ви дуже боялися Українців, панно Льолю?

Льоля: Так, боялась.

Старшина: Чому ж?

Льоля: Бо казали, що ви всіх убиваєте, мордуєте, мучите.

Старшина: Алеж ні! Противно! Ми бажаємо заключити з польськими жінщинами найтіснійшу федерацію! Ми їх мучимо, так, але мука та досить приємна. Ну, кажіть, ви боїтесь мене, чи ні?

Льоля: Я... я... ні...

Старшина: А чому ж ви так нахмарили своє чоло, свої прекрасні очі? Вам не до лиця понурий вираз очей, виглядаєте, як дитина, котру в животику болять.

Льоля: Я... я... ну... ні...

Старшина: А чому ж хмуритесь!

Льоля: Бо... бо мене вчила в гімназії учителька, що говорити з ворогом, це... це національна зрада... так, зрада.

Старшина: Ех, дурні шовіністичні гуски ті учительки. А я вам кажу, що життя не слухає приказів учительок патріоток. Народи можуть ще десять літ боротись, а молодіж буде любитись. Польки з Українцями і на відворот, а якже! Любов висша патріотичних параграфів, вона не повинується приказам дипломатів. Уста Ляшки так само солодкі, як уста Українки, а якже!

Льоля. Ах... що ви... ви...

Старшина: Та бігме правду кажу! Я цілував вже Жидівок, Ляшок, Італійок, Мадярок — і всі однаково смакують! Над Пявою ми били Італійців, а їхніх жінок цілували. В Карпатах били Москалі нас, а наших жінок цілували; ну, тепер ми боремося з Поляками, а Польок — будемо цілувати.

Льоля: Овва! Не знати, чи котра Полька схоче?

Старшина: Схоче, схоче. Кожна дівка хоче, лиш треба уміти дібратись до її серця, а від серця дальше...

Льоля: Алеж, пане!...

Старшина: Ну, вибачте, але ми військові, ми люде прості, ми просто з моста!

ЯВА VI.

Корніцька: Ах, як я змучилась біля самовару; зараз чай буде. Подумайте: Моя служниця, як побачила Українців, то прямо трохи з ума не зійшла. От, глянь, Льолю, до вікна. Параска ходить по вулиці по-під боки з якимсь вояком.

Старшина: *(глядить у вікно)* Та це мій чура! Ге, ге, молодець!

Корніцька: Може тобі, Льолю, скучно, або може не хочеш бути в кімнаті з паном старшиною, то іди до кухні, а я буду тут сама.

Льоля: Ні, ні, мамо. Ідіть ви до кухні. Я... буду тут...

Корніцька: Ах, Льолю, ява ти непослушна! Я прошу тебе: іди до кухні!

Льоля: Алеж я не вмію варити.

Корніцька: Іди учитися, навчишся!

Льоля: Ая... мені буде там скучно!

(Виходить).

Корніцька: Що це з вас за чародій? Перед годиною боялась вас, ненавиділа, а тепер і з хати не хоче вийти!

Старшина: Та який там чародій?

Корніцька: Вона, моя Льоля, дуже боязка, ніжна, боїться всего; вона ще диття. Я не знаю, що ви з нею могли говорити... з дитиною?

Старшина: Я... я нічо не говорив... От так собі.. про гімназію, погоду...

Корніцька: Певно, певно, для розмови вам потрібно вже людини зрілої, з досвідом життєвим... Мій небіжчик муж — царство йому небесне...

Старшина: Що? Ви вдовиця? Ах, як мені вас жалко! Давно?

Корніцька: (з плачем) Ой, недавно... минув рік в зимі, як я нещасна повдовіла.

Старшина: Бідні Ви, нещасні! (гладить її руку) Ой, добродійко, вам так до лиця з тим смутком! Ах, ви прекрасні!

Корніцька: Ах, ви жартуєте! Мені не до жартів! Подумайте! Маю трицять два роки і вже вдова. Нещасна, самотна, як сирітка.

Старшина: Ах, плачте, плачте ще, вам так прекрасно, — ви повинні все плакати, — плачте ще!

Корніцька: Ах, я вже виплакала свої очі.

Старшина: То нічо.. плачте ще... бігме, ви... ви як Мадонна.. плачте!

Корніцька: Вже... вже більше не можу!

Старшина: Не можете? А впрочім пощо плакати? Не журіться! Один умер, буде другий; у нас багато гарних хлопців! А може ви не любите Українців?

Корніцька: Ах, що ви? Мій муж був Українець. А я люблю всіх людей, до політики не мішаюсь.

Старшина: Ну і гаразд! (ходить по кімнаті). Лиш не турбуйтеся, шкода молодих літ; ви повинні користати з життя!

Корніцька: Ах, пішло моє життя, моє щастя, як лист за водою. Старість іде, нікому я не потрібна.

Старшина: Та що це ви Лазаря співаєте? Ах, але ви... ви... ну... ви прекрасні... ви ще мусите бути щасливі... Бідні ви! Ви рішучо повинні вийти заміж і то за військового!

Корніцька: Ах, шкода слів! Військові, це зрадливий народ! Полюбить день і покине.

Старшина: Але що ви! Ви не розумієте психіки вояка, причин його зрадливості; не розумієте психології, так сказати, воєнної любови. Кожний з нас думає так: Може я завтра згину, то нехай жию хоч з размахом сьогодні. Лови момент! От, наша заповідь! Але війна вже кінчиться і ми, втомлені війною, думаємо про сімейне гніздо, про сталість.

Корніцька: Де вже мені старій вдові до військових!

Старшина: Ах, Боже! Яка різниця між вдовою а панною? Бігме, дуже мала різниця, дуже мала!

Мені вас жалко! Я розумію, як це прикро зневіритись, не бачити перед собою чогось ясного, гарного. Так, живється тільки раз!

Корніцька: Ах, раз..

Старшина: І молодість не поверне другий раз; промине і не вернеться!

Корніцька: Не вернеться!

Старшина: Ви.. ви повинні ловити момент; мені вас так жалко! *(цілує руку)*.

Корніцька: *(вириває руку)* Ах, що ви?

Старшина: Нічо.. я так із співчуття. з жалю..

Корніцька: Лише з жалю! Я не хочу жалю! мене понижує співчуття! я... я...

Старшина: Ні, ві! Я з любови. Ах, пані, я люблю вас! *(цілує її в уста)*.

Корніцька: *(не опираючись)* Ах, що ви.., що ви зі мною.. Я не можу вам опертися! Я люблю вас! Ви.. ви.. чорт... Ах, хтось іде! *(Голос Льолі: Мамо!)*

Корніцька: Ах, я мушу йти!

Старшина: Алеж я хочу з вами поговорити!

Корніцька: Будьте вечером о семій годині в саді, біля криниці.

Старшина: Сема година? Буду!

Корніцька: І я.. я буду... мій.. мій..

(Цілує його і відходить).

Старшина: *(сам)* Ага! вона буде моя.. Але що з молодістю? що з дочкою? І цеї жаль, і тої шкода. Нічо! Можна і обі нараз. Чудесно! Мати і дочка! Мій клич: Лови момент!

ЯВА VII.

(Входить Льоля.)

Льоля: Ах, як я зігрілася в кухні!

Старшина: Виглядаєте, як рожа, як півонія!

Льоля: Ах, ви жартуєте! Вибачте, що я вас турбую, але у нас лиш один цей покоїк, а в кухні я не можу сидіти.

Старшина: Нічо. Можете тут сидіти цілий день, цілу ніч! А вже не боїтесь мене?

Льоля: Так, я вже не так боюся.

(Чути спів.)

Старшина: Чуєте, як гарно співають мої козаки?

Льоля: Так, дуже гарно! Навіть наші так не співали, дивно!

Старшина: Ваші знають лише „husia-siusia“ і про Маньку Прищ.

Льоля: А ви.. ви вмієте співати?

Старшина: Так, я співаю.

Льоля: Ану, заспівайте щонебудь!

Старшина: Добре! (співає: „Іхав Стрелець“.)

Льоля: Ах, як гарно! Мені так жаль того стрільця, що ішов на війновьку! Ах, пощо люде убивають себе? Які люде недобрі!

Старшина: Так... Ні, люде не є злі; вони дурні!

Льоля: Заспівайте ще. У вас такий ніжний голос, у вас так дивно смутні очі, як ви співаєте... Скажіть... у вас є дівчина? Ви покинули кого?

Старшина: Я? Ні! Бігме, що ні! Я сам один на світі, як палець.

Льоля: І я також самотна. Як билина в полі! Мені так сумно!

Старшина: Що? Ви самотні? Така гарна, чудна, молода, і самотна? Ви повинні залюбитися!

Льоля: Та в кім? Ви прогнали наших хлопців.

Старшина: Що ваших? Ми також ваші! Любов є інтернаціональна, як соціалізм, як холера, як чума

Льоля: Ех, чого будемо тут сидіти? Ходімо в сад!

Старшина: Ходім! (виходять.)

ЯВА VIII.

(Іван вносить валізу. За ним Параска.)

Іван: Де положити? Га? Де?

Параска: Тут, тут! Ах, бідний! як ви втомилися! Як мені жалко!

Іван: Да! Да! При війську не то, що в цивілю! От, нині я сорок верств пройшов, в бою був, а цивіль що? Ех, а ті дівки не повинні на цивіля і глянути,

бо як хто не в силі воювати, то не в силі і любить!
Ая! Бо хто не в тавгіх до васька, то не в тавгіх і до дівки.

Параска: Ех, я так не люблю цивілів.

Іван: *(сідає на фотель)* А, нарешті спочину.
Сядь собі коло мене, Парасю!

Параска: Аї, та перший раз вас бачу, тай вже сідати?

Іван: Та що? Ми вояки мусимо всьо скоро робити. Ми не можемо більше сидіти з дівкою як раз. Раз посидів, раз поцілував, ~~раз встався~~ і далі ходом руш! Що село, то дівчина. От, сідай, не показуй комедії. Я знаю, що ти любиш хлопців!

(Параня сідає.)

Іван: А ти тішишся, що ми нагнали ворога?

Параска: Ой, я так рада, мало із шкіри не вискочу.

Іван: Ну, то поцілуй мене! Всі дівки повинні нині цілувати всіх Українців. Псякров-баби сидять дома, а ми воюємо; то най хоч цілують за дурно всіх! Давай писка! *(цілуються.)*

ЯВА ІХ.

(Старшина і Льоля входять непомітно.)

Старшина: А ти тут, Іване? Нічо! Славний з тебе хлопець! Але, як ти смів в моїй кімнаті цілуватись?!

Іван: Я мельдую послушно, що тепер свобода... українська фестпубліка... то всьо можна, всі рівні..

Старшина: Ну, ну, іди, ти більшовику!

Іван: Ая, я був в більшовиків; там всі офіцири і козаки разом...

(Виходить з Параскою.)

(Входить Корніцька. Вносить вино, закуски...)

Корніцька: Пане старшина! Ви певно втомлені, голодні, може б ми так повечерали Сідайте, будьте ласка.

(Сідають.)

Корніцька: *(наливає вино, підносить тоаст:)*
Випиймо першу чарку за скорий мир і за згоду між братніми народами!

Старшина: Віват! За мир, за згоду всіх народів. Віват! *(пють.)*

Льоля: Якто якось дивно діється на світі: Ще не давно ми боялись вас, а тепер сидимо разом при столі...

Старшина: Га! Часи змінюються!

Корніцька: Вишіймо вдруге! За любов між молодю всіх народів!

Льоля: І за кохання!

Корніцька: Алеж Льолю!

Льоля: Алеж мамо!

Старшина: А можеб ми так заспівали дещо при чарочці?

Корніцька і Льоля: Заспіваймо щось веселого, вільного, любовного!

(Приносять чарки і співають стоячи:)

Военна любов.

(на мотив: Ой там в небі не дають горілки.)

Хоч усюди смуток і страдання,
Хоч по полі ллється людська кров!
Ми запіймо вольнее кохання,
Хай цвіте военная любов,
Хоч по полі ллється людська кров,
Хай живе военная любов!

* * *

Хай у полі грають скрізь гармати,
Хай палає світ у боротьбі,
Ми будемо вас любити, кохати,
Годі нам томитись у журбі...
Хоч по полі ллється людська кров,
Хай цвіте военная любов...

(Сідають).

Корніцька: Ах, як чудесно, як весело! Музики хочеться мені... танців... забави... Льоля! Бери мандоліну! Заграй „Военну любов“! А ми з паном старшиною затанцюєм!

Старшина: Гарзд! затанцюєм! *(Льля грає на мандоліні „Военну любов“ а старшина з Корноькою танцюють під такт музики в сумерках. Підчас іцанцю Корніцька і старшина співають: „Военна любов“)*т.

Корніцька: *(скінчивши танець)* Ну! Годі! Ох як я втопилася! Подождіть! Я зараз принесу з кухні ще дещо до вечері! Льолю! Забавляй пана старшину!

Льоля: Я дуже радо!

(Корніцька виходить до кухні.)

Старшина: Ну, і гарно у вас гарно! Це прямо місце для залюблених. Як гарно вулюб іти вечером з гарною дівчиною по саду, співати, цілувати... Скажіть, ви вже любили кого? Цілували кого в тому саді?

Льоля: Я... я ні... Мамця казала, що я за молода для любови. Я маю вже 15 років. А Зося з „Пана Тадеуша“ мала також 15 років.

Старшина: Так. Але тут нема Тадеуша. Впрочім це цікавіше полюбити ворога, ніж свого; більше романтично, поетично... Ви знаєте „Тараза Бульбу“, як там Ляшка полюбила козака?

Льоля: Ах, знаю; це цікаво: любити ворога. Любите і ненавидіти... Ах, як це гарно, так як в повісти... Я би собі записала в дневнику... Як би ви... Ах, ні... що... що це я? Ах, не дивіться на мене тими очима!

Старшина: Чому? *(бере її за руку)* Може у мене погані очі?

Льоля: Ні, вони гарні, як море... У наших немає таких гарних очей.

Старшина: І ваші не уміють так любити, як наші! А наші цілують так горячо... так палко!

(Цілує.)

ЯВА X.

Корніцька: *(в дверях)* Льолю! Що ти? Тиж так ненавиділа Українців? У тобі шляхецька кров?

Льоля: Ах, мамо, я невилна! Він каже, що любов є інтернаціональна, так як чума, як холера.

Корніцька: Ну, я дочці не дивуюсь. Але ви, пане старшину... як так можна?

Старшина: Так, так! Я дійсно потра в погану колізію! Не знаю, як вибрити з того. Це гірше, ніж більшовицькому і польському огні.

Театральна Бібліотека

„РУСАЛКИ“

під редакцією Григорія ГАНУЛЯКА

ЛЬВІВ, КУРКОВА 10,

випустила досі слідуєчі театральні пєси :

- 1) Гр. Марусин: „Хоч раз його правда“, шутка на 1 дію, другий наклад, дівних осіб 5. 24 стор. 80 М.
- 2) Д. К.: „Неповелося“, фарса на 1 дію зі співами і танцями; дівних осіб 3. 16 стор. 80 „
- 3) Ле-ле: „Перший голова Ревкому“, фарса на 1 дію зі співами, дівних осіб 7. 20 стор. 80 „
- 4) Ле-ле: „Після равту“, фарса на 1 дію зі співами. Дівних осіб 6. 24 стор. 80 „
- 5) О. Бабій: „Воснна любов“, жарт на 1 дію зі співами; дівних осіб 5. 16 ст. (друге вид.) 100 „
- 6) І. Сургучев: „Осіни і скрипки“, драма на 5 дій, переклад Й. Стадника 200 „
- 7) Микола Айдарів: I. „Фіцлі-Пуцлі“, жарт сцевічн. на 1 дію; II. Побреженька про 3 ловців, 20 стор. 80 „
- 8) А. гр. Фредро: „Які хорі, — такі доктори“, комедія на 1 дію в перекладі Й. Стадника, 2 і пів арк. друку 160 „
- 9) Леонід Андрєв: „Життя Людини“ (Жизнь Человѣка), драма, в перекладі Федора Дудка, 8 арк. друку 350 „
- 10) Й. Стадник: „Він не задрісний“, жарт на 1 дію, 2 арк. друку 120 „
- 11) А. П. Чехов: „Медвідь“, шутка на 1 дію 80 „
- 12) М. Старицький-М. Степняк: „Ніч під Івана Купала“, 1 дія 80 „
- 13) Ф. Грінєвич: „Сатирично-гумористичні монольоги для сцени, ч. I. 120 „
- 14) В. В. Білібін: „Дракопи“, жарт на 1 дію 80 „
- 15) М. Степняк: „Ніч під Різдво“, сцен. карт. 100 „
